

Οικουμενικός Πατριάρχης: Η Εκκλησία ποτέ δεν συνθηκολόγησε απέναντι στην παρουσία του κακού στον κόσμο

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Στο μήνυμά του για το Πάσχα του 2023 ο **Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος** αναφέρει μεταξύ άλλων ότι ο Σταυρός του Χριστού κυοφορεί την Ανάστασιν και επισημαίνει ότι η Εκκλησία ποτέ δεν συνθηκολόγησε απέναντι στην παρουσία του κακού στον κόσμο σε οποιαδήποτε μορφή.

Πατριαρχική Απόδειξις ἐπὶ τῷ Ἀγίῳ Πάσχα 2023

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ Τῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι,

Προσφιλέστατα τέκνα,

Φθάσαντες, χάριτι θείᾳ, τὴν πανσωστικὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, δι’ ἧς κατηργήθη τό κράτος τοῦ θανάτου καί ἠνεώχθησαν τῷ ἀδαμιαίῳ γένει αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου, ἀπευθύνομεν πᾶσιν ὑμῖν πασχαλίου προσηρσεις καί ἐγκάρδιον ἐόρτιον χαιρετισμόν, ἀναβοῶντες τό κοσμοχαρμόσυνον «Χριστός Ἀνέστη!».

Ἡ ζωὴ τῆς **Ἐκκλησίας**, εἰς ὅλας τὰς πτυχάς της, δονεῖται ἀπὸ τὴν ἀνεκκλάλητον χαράν τῆς Ἀναστάσεως. «Πεῖραν ἀναστάσεως» μαρτυροῦν οἱ ἄθλοι τῶν Ἀγίων καί τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως, ἡ λατρευτικὴ καί μυστηριακὴ ἐμπειρία, ἡ ἐξαγγελία τοῦ Εὐαγγελίου «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», ἡ εὐσέβεια καί ἡ πνευματικότης τῶν πιστῶν, ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη καί ἡ κατὰ Χριστόν ἀναστροφή αὐτῶν, ἡ προσδοκία ἐνός κόσμου, ἔνθα «ὁ θάνατος οὐκ ἔστι ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔστι ἔτι» [1].

Ἐν τῇ Ἀναστάσει καί δι’ αὐτῆς, τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν κινήσει πρὸς τὴν τελείωσίν των ἐν τῇ **Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ**. Αὕτῃ ἡ ἐσχατολογικὴ ὁρμὴ ἔδιδε πάντοτε εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἐγκόσμιον μαρτυρίαν δυναμισμόν καί προοπτικὴν. Παρά τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου θρυλούμενα, λόγῳ τοῦ ἐσχατολογικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς της, ἡ Ἐκκλησία ποτέ δέν ἐσυνθηκολόγησεν ἀπέναντι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ εἰς ὅλας τὰς μορφάς του, δέν ἀπώθησε τὴν πραγματικότητα τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου, δέν ἡγνόησε τὴν ἀμφισημίαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ποτέ δέν ἐθεώρησε τὸν ἀγῶνα δι’ ἓνα δικαιότερον

κόσμον ἀλλότριον πρὸς τὴν ἀποστολὴν της.

Ἐγνώριζεν ὅμως ὅτι ὁ πόνος καὶ ὁ σταυρὸς δέν εἶναι ἡ ἐσχάτη πραγματικότητα. Ἡ βιωματικὴ πεμπτοσύνη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ βεβαιότης ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ, διὰ τῆς «στενῆς πύλης», ὁδηγούμεθα εἰς τὴν Ἀνάστασιν. Ἡ πίστις αὐτὴ ἀποτυποῦται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ πυρὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἡ Θεία Εὐχαριστία, συνδέεται οὐσιωδῶς μέ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν, ὅπως τονίζει ὁ **μακαριστὸς Μητροπολίτης Περγᾶμου Ἰωάννης**, ἡ Θεία Εὐχαριστία «εἶναι γεμάτη χαρὰ καὶ φῶς», διότι «δέν ἔχει ὡς βάση τὸν Σταυρὸν καὶ μία ἐξιδανίκευση τοῦ πάθους, ἀλλὰ τὴν Ἀνάστασιν ὡς ὑπέρβαση τοῦ πάθους τοῦ Σταυροῦ»[2]. Ἡ Θεία Εὐχαριστία μᾶς μεταφέρει εἰς τὸν **Γολγοθᾶν** ὅχι διὰ νὰ παραμείνωμεν ἐκεῖ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὁδηγηθῶμεν, διὰ μέσου τοῦ Σταυροῦ, εἰς τὴν αἰφωτον δόξαν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ὁρθόδοξος πίστις εἶναι ὑπέρβασις τῆς οὐτοπικῆς σωτηρίας «χωρὶς Σταυρὸν» καὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ναυαγίου τοῦ σταυροῦ «χωρὶς Ἀνάστασιν».

Ἡ μετοχὴ μας εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀφ' ἑνὸς ἔμπρακτος κατάργησις κάθε οὐτοπισμοῦ τῶν «εὐρυχώρων ὁδῶν» καὶ τῶν ψευδεπιγράφων παραδείσων ἀπροσκόπτου εὐδαιμονίας, ἐν ταύτῳ δέ καὶ ὀριστικὴ ὑπέρβασις τοῦ ἀπέλπιδος ἐγκλωβισμοῦ εἰς τὴν δῆθεν ἀνυπέρβλητον ἀρνητικότητα, ἀφοῦ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ κυφορεῖ τὴν Ἀνάστασιν, τὴν «ἄληκτον εὐφροσύνην», τῆς «αἰωνίου δόξης τὴν ἀπόλαυσιν». Ἡ συντριβὴ τοῦ θανάτου διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἀναφέρει τὴν ζωὴν μας εἰς τὴν θεανθρωπίνην οὐσίαν της καὶ εἰς τὸν οὐράνιον προορισμὸν της.

Ἐν Χριστῷ γνωρίζομεν καὶ βιοῦμεν ὅτι ὁ παρὼν βίος δέν εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ μας, ὅτι ὁ βιολογικὸς θάνατος δέν ἀποτελεῖ τέλος καὶ ἐκμηδενισμὸν τῆς ὑπάρξεώς μας. Δέν ὀρίζουν τὰ βιολογικὰ ὅρια τῆς ζωῆς τὴν ἀλήθειάν της. Ἐξ ἄλλου, ἡ αἴσθησις ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀναπότρεπτος «πορεία πρὸς τὸν θάνατον» ὁδηγεῖ εἰς ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα, εἰς ἀπὸγνωσιν καὶ μηδενισμὸν, εἰς ἀδιαφορίαν διὰ τὰ οὐσιώδη τοῦ βίου. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ πρόοδος, ἀδυνατοῦν νὰ προσφέρουν οὐσιαστικὴν λύσιν καὶ διέξοδον. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι οἱ «ἔχοντες ἐλπίδα»[3], οἱ προσδοκῶντες τὴν ἐρχομένην Βασιλείαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς τὴν τελικὴν πραγματικότητα, ὡς πληρότητα ζωῆς καὶ γνώσεως, ὡς χαρὰν πεπληρωμένην, ὅχι μόνον διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ἀλλὰ διὰ σύμπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἄχρι τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος.

Αὐτὴν τὴν θέασιν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς αἰωνιότητος, τὸν ἀναστάσιμον χαρακτῆρα τῆς πίστεως, τοῦ ἡθους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ἀδιαμφισβήτητον γεγονὸς ὅτι τὸ μέγα θαῦμα τῆς Ἀληθείας ἀποκαλύπτεται μόνον «τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον», καλούμεθα νὰ μαρτυρῶμεν σήμερον εἰς ἓνα

πολιτισμόν ἀπωθήσεως τοῦ Ὑπερβατικοῦ καί ποικίλων συρρικνώσεων τῆς πνευματικῆς ταυτότητος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Δοξάζοντες ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς τόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν καί ἀνατείλαντα πᾶσι τήν αἰώνιον ζωήν Κύριον καί μετέχοντες ἐν ἀγαλλιάσει τῆς «κοινῆς τῶν ὅλων πανηγύρεως», δεόμεθα τοῦ πανσθενοῦς, πανσόφου καί πανοικτίρμονος Ποιητοῦ καί Λυτρωτοῦ τοῦ παντός, ὅπως εἰρηνεύῃ τόν κόσμον, χαρίζεται δέ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων πάντα τά σωτηριώδη δωρήματα Αὐτοῦ, ἵνα ὑμνῇται καί εὐλογῇται τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομά Του, νῦν καί ἀεί καί εἰς πάντας τούς αἰῶνας. Ἀμήν!

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκγ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

1. Ἀποκ. κα', 5.

2. «Ἐσχατολογία καί ἱστορία», Ἔργα Α'. Ἐκκλησιολογικά μελετήματα, ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα 2016, σ. 498.

3. Βλ. Α' Θεσσ. δ', 13.

•